

Com cada divendres, vam sortir de l'escola carregats amb la bossa dels llibres que l'Emma, la nostra bibliotecària, ens havia deixat en préstec. Havia arribat el bon temps, el curs s'acabava i havíem quedat amb els monstres en una part amagada del parc per poder llegir tranquil·lament ajaguts a l'herba.

Sí, estava empanadíssim. Que l'escola s'acabés i haguéssim de fer el curs següent a l'institut em tenia molt atabalat. I no ho sé..., just en aquell moment vaig pensar que els divendres sense l'Emma i els seus llibres se'm farien molt estranys.

Quan vam arribar al parc, els nostres amics ja ens esperaven. La Lúdia i jo ens vam afanyar a treure els llibres de la bossa i llavors ens vam adonar que l'Emma s'havia equivocat. No ens havia donat la bossa dels llibres. Ens havia donat una bossa plena de llibretes!

Es pot saber
què fas, Brex?

Res, res! Treballo en
l'intercomunicador
total...

Si aconseguixo
que funcioni...

Segons el Sr. Flat, aquelles llibretes podien ser tan interessants com un llibre. I, a més, de seguida va trobar unes notes que el van entusiasmar sobre *El vigilant en el camp de sègol*, de J. D. Salinger. I va afirmar que tots els nois i noies havien de llegir aquell llibre abans de ser majors d'edat.

Holden Caulfield, el protagonista, ens explica tot el que pensa del món i del seu entorn durant els tres dies que passa tornant a casa després d'haver estat expulsat d'un internat.

En Holden està enfadat amb el món, i considera que tothom és hipòcrita.

L'Emma n'ha copiat un fragment preciós!

Agus, ens el llegeixes?

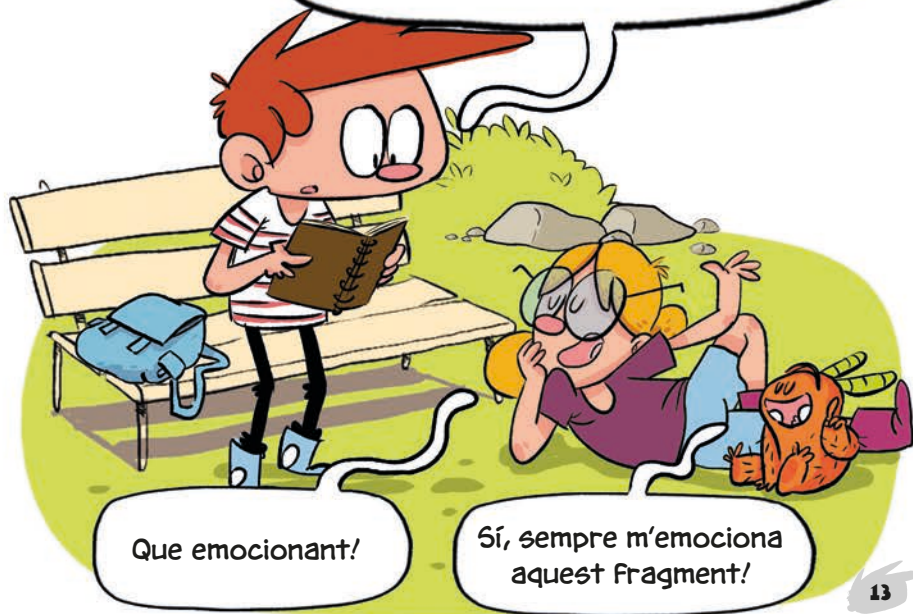
Qui? Jo?

Va, Agus!

El fragment que vaig llegir deixava clar què volia fer en Holden Caulfield a la vida i, de passada, justificava el títol del llibre. Em va emocionar.

«M'imagino tot ple de nanos petits jugant a alguna cosa en un camp de sègol enorme i d'això. Milers de nanos petits, i no hi ha ningú -ningú gran, vull dir-, només jo. I m'estic just a la vora d'un precipici altíssim. El que haig de fer és agafar tothom que estigui a punt de caure pel precipici...»

«Vull dir que si algú corre i no mira cap on va, haig de sortir d'algun lloc i *agafar-lo*. No faria res més en tot el dia. Seria el vigilant en el camp de sègol. Ja sé que és una bogeria, però és l'única cosa que m'agradaria ser de debò.»

Que emocionant!

Sí, sempre m'emociona aquest fragment!

Després de la lectura vam decidir relaxar-nos una estona. Però l'estona de tranquil·litat no va durar gens, perquè tot d'una va arribar en Nap totalment desmanegat.

El llibre!!!

El Doctor!!!

Socors!!!

Nap, calma't!

Tranquil, Nap!

Normalment, en Nap s'explica malament amb ganes, però aquell dia directament era incapaç de fer-se entendre.

Vist que no hi havia manera que en Nap ens expliqués què li passava i que ja es disposava a marxar, els monstres es van ficar a la seva bossa i el vam seguir. I he de dir que, mentre creuàvem el parc, no va ser capaç d'articular ni una sola frase intel·ligible.

